

TILLFÄLLIGA BESÖKARE

De var två mycket unga människor. Bara barn, egentligen. Trots det hade de inte haft sällskap av någon vuxen när de anlände med tåget sent på småtimmarna. Nu hade de stannat till strax utanför stationsbyggnadens huvudentré, stod och såg sig omkring. De hade aldrig varit på denna plats förut, men så var det ju nästan alltid. Ändå skilde sig den här staden inte påtagligt från de andra städerna de besökt. Det fanns hus och det fanns gator. Husen var mörka och gatorna öde. De sista nöjesställena hade stängt och deras gäster gått hem för länge sedan, och morgonens myller av människor skulle inte fylla gatorna på ett par timmar ännu. Staden sov.

Efter några sekunder gjorde ena av de två en gest, sa:

”Däråt?”

Den andra kastade en blick åt det utpekade hållet, nickade ett stumt bifall och de gav sig av. De korsade planen framför stationen och tog in på en av gatorna på andra sidan. De gick raskt, sportväskorna de bar gungade i axelremmarna, dunsade mot deras höfter. De såg sig omkring när de gick, stannade till i gatukorsningarna, pekade och bytte några ord innan de gick vidare, eller tog av i en ny riktning.

De sökte en plats att vara på. De behövde inte mycket, ett någorlunda plant och torrt golv bara. Huvudsaken var att de fick vara ifred, att ingen hittade dem där. Och så måste det vara mörkt. Inget dagsljus fick komma in. Annars hade de inga krav.

Men i alla städer finns det ställen som skulle passa dem. Prång och skrymslen, utrymmen som blivit över eller glömts bort. Uppe under taken i gamla vindar, där byggnadsstilen erbjöd sådana, eller under husen, i källarna. Eller längre ner, i de tunnlar och kulvertar som genomborrar marken under alla städer.

Så småningom fann de de vad de sökte: En låst dörr som av allt att döma inte öppnats på mycket länge. Den var av plåt, färgen var matt av ålder och flaggade här och var. De undersökte låset, sedan tog en av dem fram ett litet

etui ur sin väska medan den andra ställde sig för att hålla vakt. Efter någon minut försvann de två in genom den nu öppnade dörren. De drog igen den efter sig, kontrollerade noga att den gått i lås igen. Sedan utforskade de utrymmet på andra sidan, tog reda på om det fanns några andra ingångar, om de använts nyligen.

I gryningen drog de sig tillbaka till den vrå de valt som viloplats, dold bakom en teknisk installation som inte varit i bruk på många år. De kröp in där och lade sig tillsammans på ett par slitna filter de brett ut på golvet, bökade runt en stund med dem. När de var färdiga låg de tätt tillsammans, helt inlindade i filtarna. Som en fjärilspuppa. Eller en mumie.

De skulle ligga så hela dagen, helt orörliga i en drömlös dvala, bara nätt och jämnt vid liv. Om någon fann dem då skulle de inte märka det, inte förrän det redan var för sent. De visste det, och varje gryning när de snott in sig i sina filter höll de därför varandra hårt, som om dessa sekunder innan vilan tog över dem vore deras sista tillsammans.

